

Arrest

nr. 313 662 van 27 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake:

1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Koopvaardijlaan 13
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, op 29 april 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. VANDEWALLE verschijnt voor de verzoekende partijen. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 22 januari 2024.

Op 14 maart 2024 worden verzoekers gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Russisch machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

Op 28 maart 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Moldavisch staatsburger van Roma origine afkomstig uit Soroca. In mei 2022 vroeg u samen met uw partner N.P. (O.V. [...]) en drie kinderen asiel aan in Duitsland. Nadat jullie aanvraag werd afgewezen keerden jullie voor zo'n 10 à 11 maanden terug naar Soroca. Jullie hadden er een huis in Amorgala. Op 19/01/2024 verlieten jullie opnieuw Moldavië en kwamen jullie naar België waar jullie op 22/01/2024 een verzoek om internationale bescherming indienden. U bent in het bezit van uw internationaal paspoort en deze van uw vrouw en kinderen, uw geboorteakte, huwelijksakte, en een attest van een tewerkstellingsbureau op naam van uw vrouw.

U verklaart dat jullie naar hier zijn gekomen om jullie kinderen te beschermen. Er is oorlog in Oekraïne en u vreest dat Moldavië ook onder de bombardementen zal vallen. Jullie willen dat de kinderen naar school kunnen gaan en een goed leven hebben. Omdat jullie Roma zijn konden jullie de kinderen niet inschrijven in een school tenzij jullie veel geld zouden betalen. Roma worden er niet gerespecteerd door Moldaven. U kon er geen officieel werk vinden en kreeg geen uitkering van de overheid. Uw kind van 10 jaar ging naar de winkel en kreeg er een slag in het gezicht door oudere kinderen. Alles wat hij had gekocht werd ook van hem gestolen. Drie dagen voor jullie vertrek had u een incident in een winkel. Een dronken man viel een zwangere vrouw lastig en u duwde hem. De politie kwam en de winkeliers staken de schuld voor het incident op u. U werd meegenomen naar het politiebureau en u kreeg een verbod. Indien u nog zou betrokken geraken bij een vechtpartij zou u naar de gevangenis moeten gaan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022**, toegevoegd aan het administratief dossier), toont aan dat heel wat Roma in Moldavië zich, zoals elders in Europa, in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Romakinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol.*

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en/of haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever voor de eerste minister in sociale kwesties in 2012 een positief

signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten de deprivatie van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.

Er dient ook opgemerkt te worden dat er zich de nodige vraagtekens dienen te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van jullie beweringen.

U haalt aan (CGVS p. 6-8) dat Roma in Moldavië niet worden gerespecteerd en er worden gediscrimineerd waardoor u jullie kinderen niet kon laten inschrijven in een school tenzij jullie veel geld zouden betalen. U verklaart ook dat jullie na jullie verblijf in Duitsland in de 10 à 11 maanden dat jullie terug in Soroca waren, niet heeft geprobeerd de kinderen opnieuw te laten inschrijven in een school, dat jullie dit voor het laatst hebben geprobeerd toen de kinderen 6-7 jaar waren. Uw vrouw daarentegen stelt (CGVS vrouw p. 4-5) dat jullie in deze periode enkele keren hebben geprobeerd de kinderen te laten inschrijven in een school en dat u daar altijd bij was, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met uw verklaringen. Bij confrontatie stelt uw vrouw dat u soms mee was toen ze probeerde de kinderen in te schrijven in een school maar dat u de andere keren niet mee was, hetgeen in strijd is met haar verklaring dat u toen altijd mee was, en ook nog steeds niet te rijmen valt met uw verklaring dat jullie dit toen nooit nog geprobeerd hebben.

Wat het incident met de politie betreft (u werd door de politie bedreigd naar de gevangenis te moeten gaan indien u nog eens bij een vechtpartij betrokken zou geraken), verklaart u (CGVS p. 8) dat dit zich voordeed 3 dagen voor jullie vertrek naar België. Uw vrouw daarentegen meent (CGVS vrouw p. 4) dat dit voorval zich afspeelde 2 à 3 weken, misschien minder, voor jullie vertrek. Aangezien blijkens de verklaringen van uw vrouw dit incident de concrete aanleiding vormde voor jullie vlucht uit Moldavië, mag verwacht worden dat jullie meer eensluidend zijn wat betreft het moment dat dit zich voordeed. Uw vrouw stelt ook dat u toen een boete diende te betalen aan de politie maar u maakte hiervan geen melding voor het CGVS. Meer nog, u noch uw vrouw maakten bij het invullen van de Vragenlijst bij de DVZ melding van een dergelijk voorval met de politie, hetgeen logischerwijze dan ook niet bevorderlijk is voor de geloofwaardigheid ervan.

Verder haalt u aan (CGVS p. 5 & 9-10) dat u bij terugkeer in Moldavië gedurende de 10-11 maanden in Soroca geen officieel werk kon vinden en geen uitkering kreeg. U verklaart ook dat u in deze periode niet heeft geprobeerd officieel werk te vinden. Andere Roma kregen wel een uitkering van de overheid, jullie niet, u denkt dat bepaalde documenten hiertoe niet in orde waren maar u weet niet dewelke. Uw vrouw verklaart (CGVS vrouw p. 5) niet te weten of jullie er recht hadden op kindergeld. Een dergelijke desinteresse valt bezwaarlijk te rijmen met jullie aanklacht dat jullie er geen werk kregen, geen financiële hulp en dus geen inkomen hadden (zie ook jullie Vragenlijst DVZ). Uit uw verklaringen blijkt ook (CGVS p. 3-4) dat nadat jullie waren teruggekeerd uit Duitsland, jullie helemaal niet de intentie hadden om in Moldavië te proberen een

duurzaam leven op te bouwen. U verklaart immers dat jullie in deze 10-11 maanden dat jullie terug in jullie eigen huis in Soroca waren, werkten om geld te bekomen zodat jullie zich een paspoort konden aanschaffen en reizen naar de E.U. Eens jullie het nodige geld hadden, bekwamen jullie 5 paspoorten voor het gezin aan een prijs van 90 à 100€ per stuk, en bus tickets aan een totale prijs van 600€ voor het ganse gezin, en kwamen jullie naar België. Nergens uit uw verklaringen blijkt aldus dat jullie fysieke integriteit of vrijheid er in gevaar waren zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat jullie het risico liepen op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie de **COI Focus. Moldavië. De Romaminderheid van 1 maart 2022**, toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat hoewel anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, er geen sprake is van systematische gewelddaden ten aanzien van Roma. In dit verband dient te worden aangestipt dat er sprake kan zijn van een bepaalde mate van onderrapportering van incidenten. Ook blijkt dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Daartegenover staat dat Roma vaak niet op de hoogte zijn van de juridische mogelijkheden die er zijn om bescherming te krijgen of om hun rechten af te dwingen.

Echter dient erop gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband wijst het Commissariaat-generaal erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

In de mate dat u meent dat u en uw gezin in Moldavië werden gediscrimineerd vanwege jullie Roma origine (school, officieel werk) en hierdoor ook problemen ondervonden met de autoriteiten (u werd door de politie bedreigd naar de gevangenis te moeten gaan indien u nog eens bij een vechtpartij betrokken zou geraken maar u was niet de aanstoker van de vechtpartij) en met derden (uw kind kreeg in een winkel een slag van oudere kinderen en werd bestolen), dient te worden vastgesteld dat u noch uw vrouw ooit een poging hebben ondernomen om hiervoor de bescherming van de bevoegde Moldavische autoriteiten in te roepen. Uw motivering dat deze discriminatie aanklagen geen nut heeft en uw klacht niet ontvankelijk zou worden verklaard, is een veronderstelling en een louter blote bewering. U heeft zich zelfs niet geïnformeerd wat eventueel mogelijk was om uw problemen bij de bevoegde diensten aan te kaarten. Uw bewering dat er geen instanties zijn los van de autoriteiten die hulp kunnen bieden aan Roma die hun rechten willen doen gelden, valt evenmin te rijmen met de bovenvermelde informatie. (CGVS p. 8-9, CGVS vrouw p. 4)

Uit voornoemde informatie blijkt immers dat er in geval van discriminatie of gewelddaden een klacht kan worden ingediend bij de politie. Uit een onderzoek van het EEF uit 2018 blijkt dat Roma (en andere kwetsbare groepen) toch een bepaalde mate van vertrouwen hebben in de politie en vaker een beroep doen op de politie in vergelijking met andere groepen van de bevolking. Daarnaast bestaan er in Moldavië ook andere kanalen, die bijstand kunnen bieden voor Roma die een beroep willen doen op de bescherming van de autoriteiten, zoals de Community Mediators binnen de Roma-gemeenschap, de Ombudsman of de Equality Council. Voorts voert de Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting.

Er dient ten slotte te worden vastgesteld dat uw vrees voor het risico dat er een conflict uitbreekt in Moldavië, uitsluitend gebaseerd is op veronderstellingen van uw kant (CGVS p. 6). U levert namelijk geen enkel tastbaar bewijs dat erop wijst dat het huidige conflict in Oekraïne zich naar het Moldavische grondgebied zou kunnen uitbreiden. Het Commissariaat-generaal wijst erop dat **het niet de taak van de asielinstanties is om in abstracto, op louter hypothetische basis te beslissen**: de verzoeker moet in concreto bewijzen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt, of dat hij behoort tot een groep die volgens de beschikbare informatie over zijn land systematisch wordt blootgesteld aan dergelijke vervolging of schade. Bijgevolg kan uw vrees voor een gewapend conflict in Moldavië door het Commissariaat-generaal niet als gegrond worden beschouwd.

De door u voorgelegde documenten kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. Uw internationaal paspoort en deze van uw vrouw en kinderen, uw geboorteakte, en jullie huwelijksakte, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. Het attest van een tewerkstellingsbureau op naam van uw vrouw toont volgens uw

verklaringen (CGVS p. 5-6) aan dat jullie geen werk konden vinden omdat jullie geen diploma hebben, hetgeen echter geen aanleiding kan vormen om jullie een internationale beschermingsstatus o.b.v. de Conventie van Genève of de definitie van subsidiaire bescherming toe te kennen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Moldavisch staatsburger van Roma origine afkomstig uit Soroca. Op 19/01/2024 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 22/01/2024 heeft u samen met uw man M.P. (O.V. [...]) in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald.

Uw man verklaart het volgende: [...]

Waar u verder aanhaalt (CGVS p. 3) dat u vreest in Moldavië te worden aangevallen als u zich laat dopen tot getuige van Jehova, moet worden vastgesteld dat u vooruit loopt op de zaken. U bent immers nog niet gedoopt en stelt zelf dat dit gegeven momenteel geen rol speelt in uw verzoek. Zelfs indien u zich laat dopen baseert u zich op loutere veronderstellingen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw geloof zou worden vervolgd. Nergens uit de informatie voorhanden op het CGVS, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat getuigen van Jehova in Moldavië het voorwerp uitmaken van een groepsvervolg. Het is ook merkwaardig dat uw man (CGVS man p. 3) verklaart dat uw religie Christen orthodox is terwijl u stelt sinds uw 14 jaar een aanhanger bent van de getuigen van Jehova.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen. Vooreerst wijzen ze op hun kwetsbaar profiel als gezin met minderjarige kinderen en op de zwangerschap van verzoekster. Vervolgens gaan ze in op hun vrees voor vervolging omwille van hun Roma-origine en tenslotte op de veiligheidssituatie in Moldavië omwille van de oorlog in Oekraïne.

Verzoekers vragen in hoofdorde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoekers voegen een medisch attest van 17 april 2024 toe als nieuw stavingstuk bij hun verzoekschrift. Hieruit blijkt dat verzoekster zeven weken zwanger is. De voorziene datum van bevalling is 29 november 2024.

3. Aanvullende nota

Op 12 augustus 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin gerefereerd wordt aan de volgende rapporten (met verwijzing naar weblink):

- COI Focus. *Moldavië. De Roma-minderheid* van 4 maart 2022

- COI Focus. Moldavië. Algemene situatie van 22 februari 2024.

4. Voorafgaand

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, punten 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling van de zaak

5.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

5.2. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij Moldavië hebben verlaten omdat zij een oorlog in Moldavië vrezen en omdat zij wegens hun Roma-origine problemen ondervonden bij het inschrijven van hun kinderen op school en bij het vinden van werk. Daarnaast waren er ook een aantal incidenten omwille van hun Roma-origine. Verzoekers' kind kreeg een slag in zijn gezicht door oudere kinderen en al zijn gekochte goederen werden gestolen. Verzoeker werd meegenomen en bedreigd door de politie nadat hij was tussen gekomen toen een dronken man een zwangere vrouw lastig viel. Voor de samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekers.

5.3. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide wijze vastgesteld dat verzoekers het niet aannemelijk maken dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag hebben, noch dat zij in geval van terugkeer naar Moldavië een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende vast:

(A) Wat betreft de problemen van verzoekers omwille van hun Roma-origine, stelt de commissaris-generaal dat (i) hoewel uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat heel wat Roma in Moldavië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, eventuele problemen van discriminatie in de Moldavische context niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden; (ii) uit deze informatie evenmin zonder meer kan worden afgeleid dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden; (iii) in casu de geloofwaardigheid van de problemen van verzoekers inzake hun pogingen tot inschrijving van hun kinderen in een school na hun terugkeer uit Duitsland en inzake het incident van verzoeker met de politie als directe aanleiding voor hun vertrek naar België wordt ondermijnd door onderling inconsistente verklaringen; (iv)

bovendien valt de desinteresse van verzoekers omtrent de reden waarom zij, in tegenstelling tot andere Roma, geen werkloosheidsuitkering of kindergeld ontvingen, bezwaarlijk te rijmen met hun verzoek om internationale bescherming dat gebaseerd is op het feit dat zij geen werk vonden en geen financiële hulp kregen; (v) tenslotte blijkt uit hun verklaringen dat zij, na hun terugkeer uit Duitsland, niet de intentie hadden om in Moldavië een duurzaam leven op te bouwen maar er louter bleven tot ze voldoende geld hadden verdiend om de nodige paspoorten en bustickets te kunnen kopen voor hun reis naar België; (vi) hoewel uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, is er geen sprake van systematische gewelddaden ten aanzien van Roma; (vii) in casu verzoekers tonen niet aan dat zij niet konden rekenen op de bescherming van de Moldavische autoriteiten wanneer zij met problemen omwille van hun Roma-origine geconfronteerd werden, nu zij geen concrete stappen ondernamen om dergelijke bescherming te bekomen;

(B) Wat betreft de vrees van verzoekers voor het risico dat er een conflict uitbreekt in Moldavië, stelt de commissaris-generaal dat (i) deze vrees uitsluitend gebaseerd is op veronderstellingen die door geen enkel objectief element worden gestaafd; (ii) verzoekers in concreto moeten bewijzen dat zij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op ernstige schade lopen, waarin ze niet slagen; hun vrees voor een gewapend conflict in Moldavië wordt als niet gegrond beschouwd;

(C) Wat betreft de vrees van verzoekster voor vervolging indien zij zich zou laten dopen tot getuige van Jehova, stelt de commissaris-generaal dat (i) verzoekster vooruit loopt op de zaken vermits ze nog niet gedoopt is; (ii) zelfs indien verzoekster zich zou laten dopen, ze haar vrees baseert op loutere veronderstellingen; (iii) bovendien blijkt nergens uit de beschikbare landeninformatie dat getuigen van Jehova in Moldavië het voorwerp uitmaken van een groepsvervolging; (iv) tenslotte is het merkwaardig dat verzoeker verklaart dat de religie van zijn vrouw Christen orthodox is terwijl verzoekster stelt sinds haar 14 jaar aanhanger te zijn van de getuigen van Jehova;

(D) De door verzoekers voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

5.4. In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig.

De Raad stelt vast dat verzoekers er in het voorliggend verzoekschrift niet in slagen om voormelde, pertinente en draagkrachtige motieven te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten. Integendeel, het komt aan verzoekers toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij echter in gebreke blijven.

5.5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers het niet aannemelijk maken dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag hebben, noch dat zij in geval van terugkeer naar Moldavië een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.6. Vooreerst maken verzoekers niet aannemelijk dat zij in Moldavië, omwille van hun Roma-origine, werden of zullen worden onderworpen aan discriminatie die kan worden beschouwd als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

5.7. Waar verzoekers zich beroepen op de situatie van Roma in Moldavië, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen hier reeds de aandacht op vestigde en zelf beklemtoonde dat Roma in Moldavië op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden en zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden, zoals terdege blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde COI Focus *Moldavië, De Roma-minderheid* van 4 maart 2022.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in haar conclusie dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Door verzoekers worden geen concrete en objectieve gegevens aangebracht die hierop een ander licht werpen. In dit verband citeren verzoekers namelijk uitsluitend uit de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie waarin erkend wordt dat de Roma in Moldavië onder meer op vlak van werk, medische zorgen en onderwijs discriminatie kunnen ondervinden.

Uit de voormelde COI Focus van 4 maart 2022 blijkt dat er in Moldavië geen sprake is van een actief repressiebeleid jegens de Roma, noch van een beleid dat gericht is op discriminatie of vervolging van Roma. Integendeel, uit de COI Focus volgt dat de voorbije jaren inspanningen zijn geleverd om de inclusie van Roma in de Moldavische maatschappij te verbeteren, onder meer aan de hand van nationale actieplannen, maar dat het een proces van lange adem betreft om de integratie, onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt, de verbetering van de levensomstandigheden en een kentering in de houding van de orde- en

andere diensten te realiseren. Evenwel kan niet worden ontkend dat hiertoe de afgelopen jaren diverse stappen werden ondernomen, zoals in de betreffende COI Focus, alsook in de bestreden beslissingen, omstandig wordt toegelicht.

5.8. Daar er in Moldavië geen situatie voorhanden is die blijk geeft van een systematische vervolging van leden van de Roma-gemeenschap omwille van hun etnische origine, komt het verzoekers bijgevolg toe om hun vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op ernstige schade te individualiseren en in concreto aan te tonen. Uit hetgeen hierna volgt blijkt evenwel dat verzoekers er niet in slagen om in concreto aannemelijk te maken dat zij zich in geval van terugkeer naar Moldavië zullen bevinden in de uitzonderlijke situatie waarin zij zullen worden onderworpen aan discriminatie die kan worden gekwalificeerd als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Bovendien kan, zoals in de bestreden beslissingen genoegzaam wordt aangehaald, *“geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.”*

Uit de door verzoekers in hun verzoekschrift geciteerde informatie blijkt dat personen met kenmerken als die welke hen kwetsbaar maken (Roma, gebrek aan scholing, vrouw) kunnen onderworpen worden aan discriminatie, doch niet dat zij in Moldavië over het algemeen onderworpen worden aan discriminatie die dermate systematisch en ingrijpend is dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, ook niet wanneer deze maatregelen cumulatief worden bekeken. Uit de beschikbare landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat Roma-vrouwen in Moldavië mogelijk het slachtoffer zijn van dubbele discriminatie, op basis van hun etnie en op basis van hun geslacht, doch niet dat zij in het algemeen onderworpen worden aan discriminatie die aangemerkt kan worden als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Ook wat betreft de andere elementen/kenmerken die verzoekers kwetsbaar maken, slagen zij er niet in informatie voor te leggen waaruit blijkt dat zij hierdoor in Moldavië het slachtoffer zullen worden van discriminatie die gezien kan worden als vervolging of dat zij geen beroep zullen kunnen doen op hulp en/of bescherming vanwege hun nationale autoriteiten. Aldus blijft het aan verzoekers om in concreto aan te tonen dat zij zich in geval van terugkeer naar Moldavië zullen bevinden in de uitzonderlijke situatie waarin zij zullen worden onderworpen aan discriminatie die kan worden gekwalificeerd als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Bij de beoordeling hiervan dient uiteraard rekening te worden gehouden met hun kwetsbaar profiel.

Wat betreft de door verzoekster ingeroepen medische problemen, zijnde haar actuele zwangerschap (zie medisch attest als bijlage bij het verzoekschrift) en haar voorgaande miskramen, merkt de Raad op dat deze medische problemen op zich geen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag en dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoekster omwille van één van deze criteria niet op de hulp en/of de bescherming van de Moldavische autoriteiten zou kunnen rekenen. Verzoekster verklaart in het verzoekschrift dat ze als Roma in Moldavië aan haar lot werd overgelaten en er onvoldoende medische zorgen zou hebben gekregen wat tot miskramen zou hebben geleid. De Raad merkt op dat verzoekers noch tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS, noch in de CGVS-vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken gewag hebben gemaakt van medische problemen van verzoekster en van onvoldoende medische zorgen in hun land van herkomst. Indien deze beweerde discriminatie in hoofde van verzoekster daadwerkelijk een nood aan internationale bescherming met zich zou brengen, mag worden verwacht dat verzoekers deze elementen (veel) eerder gedurende hun procedure zouden hebben vermeld. Verzoekers maken geenszins, aan de hand van objectieve elementen, de intentie van de Moldavische autoriteiten aannemelijk om hen medische gezondheidszorg te ontfangen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen.

Verder werpt verzoekster nog op dat zij als Roma(-vrouw) slechts toegang had tot illegaal werk en niet kon werken omwille van haar moeilijke zwangerschappen. Zoals hierboven reeds gesteld heeft verzoekster noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het CGVS melding gemaakt van haar moeilijke zwangerschappen en miskramen. Daarnaast is verzoekster zo goed als ongeschoold (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, vraag 11), waardoor zij, zoals zovele andere Roma, slechts beperkte toegang heeft tot de arbeidsmarkt. Zij toont hiermee echter niet aan dat zij in de absolute onmogelijkheid verkeerde om in Moldavië werk te vinden om in haar levensonderhoud te voorzien, laat staan dat zij aantoonde dat zij omwille van een door discriminatie gehinderde toegang tot de arbeidsmarkt in Moldavië een gegronde vrees in

vluchtelingenrechtelijke zin koestert, dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

5.9. Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat Roma geen enkele bescherming kunnen krijgen voor hun discriminatoire behandeling en dat er geen toegang is tot rechtshulp, baseren zij zich op een selectieve lezing van de betreffende COI Focus. De Raad merkt op dat hoewel uit hogervermelde COI Focus blijkt dat anti-Roma-gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, er geen sprake is van systematische gewelddaden ten aanzien van Roma. Verder blijkt dat er sprake kan zijn van een bepaalde mate van onderrapportering van incidenten en dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging krijgen waardoor daders ongestraft blijven. Anderzijds zijn Roma vaak niet op de hoogte van de juridische mogelijkheden die er zijn om bescherming te krijgen of om hun rechten af te dwingen. Dergelijke informatie volstaat an sich evenwel niet om aan te tonen dat verzoekers persoonlijk in hun land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zouden kunnen krijgen. Het dient te worden herhaald dat het aan verzoekers toekomt in concreto aan te tonen dat het hen in hun land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Internationale bescherming kan immers slechts worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Er mag worden verwacht dat een verzoeker eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in zijn land van herkomst. In casu blijkt evenwel uit de bestreden beslissingen en uit de notities van het persoonlijk onderhoud genoegzaam dat verzoekers geen enkele poging hebben ondernomen om hulp en/of bescherming vanwege de Moldavische autoriteiten te bekomen, noch bieden zij een afdoende verklaring voor hun nalaten desbetreffend.

Zij het er nog op gewezen dat uit voornoemde COI Focus blijkt dat er in geval van discriminatie of gewelddaden een klacht kan worden ingediend. Uit een onderzoek van het EEF uit 2018 blijkt dat Roma (en andere kwetsbare groepen) toch een bepaalde mate van vertrouwen hebben in de politie en vaker een beroep doen op de politie in vergelijking met andere groepen van de bevolking. Daarnaast bestaan er in Moldavië ook andere kanalen, die bijstand kunnen bieden voor Roma die een beroep willen doen op de bescherming van de autoriteiten, zoals de Community Mediators binnen de Roma-gemeenschap, de Ombudsman of de Equality Council. Voorts voert de Moldavische ngo Roma National Center (Centrul National al Romilor, CNR) een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting.

Tenslotte waar verzoekers poneren dat de Moldavische ombudsman niet over de personele en operationele middelen beschikt om zijn taken uit te voeren en dat er, door het ontbreken van een wettelijke benoemingsprocedure, geen garantie is voor een onafhankelijke benoeming, merkt de Raad op dat in de COI Focus van 4 maart 2022 inderdaad wordt aangegeven dat er financiële en wettelijke struikelblokken zijn maar ook dat, ofschoon er nog een lange weg te gaan is, bepaalde beleidsinitiatieven wel degelijk voor een deel effectief zijn gebleken.

Tenslotte benadrukt de Raad dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

In casu tonen verzoekers niet in concreto aan dat zij niet konden rekenen op de bescherming van de Moldavische autoriteiten wanneer zij met problemen omwille van hun Roma-origine geconfronteerd werden, nu zij geen concrete stappen ondernamen om dergelijke bescherming te bekomen. De Raad sluit zich aan bij volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen:

“In de mate dat u meent dat u en uw gezin in Moldavië werden gediscrimineerd vanwege jullie Roma origine (school, officieel werk) en hierdoor ook problemen ondervonden met de autoriteiten (u werd door de politie bedreigd naar de gevangenis te moeten gaan indien u nog eens bij een vechtpartij betrokken zou geraken maar u was niet de aanstoker van de vechtpartij) en met derden (uw kind kreeg in een winkel een slag van oudere kinderen en werd bestolen), dient te worden vastgesteld dat u noch uw vrouw ooit een poging hebben ondernomen om hiervoor de bescherming van de bevoegde Moldavische autoriteiten in te roepen. Uw motivering dat deze discriminatie aanklagen geen nut heeft en uw klacht niet ontvankelijk zou worden verklaard, is een veronderstelling en een louter blote bewering. U heeft zich zelfs niet geïnformeerd wat eventueel mogelijk was om uw problemen bij de bevoegde diensten aan te kaarten. Uw bewering dat er geen instanties zijn los van de autoriteiten die hulp kunnen bieden aan Roma die hun rechten willen doen gelden, valt evenmin te rijmen met de bovenvermelde informatie. (CGVS p. 8-9, CGVS vrouw p. 4)”

5.10. Tenslotte laten verzoekers volgende motieven van de bestreden beslissingen geheel ongemoeid, waardoor deze onverminderd overeind blijven:

“Er dient ook opgemerkt te worden dat er zich de nodige vraagtekens dienen te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van jullie beweringen.

U haalt aan (CGVS p. 6-8) dat Roma in Moldavië niet worden gerespecteerd en er worden gediscrimineerd waardoor u jullie kinderen niet kon laten inschrijven in een school tenzij jullie veel geld zouden betalen. U verklaart ook dat jullie na jullie verblijf in Duitsland in de 10 à 11 maanden dat jullie terug in Soroca waren, niet heeft geprobeerd de kinderen opnieuw te laten inschrijven in een school, dat jullie dit voor het laatst hebben geprobeerd toen de kinderen 6-7 jaar waren. Uw vrouw daarentegen stelt (CGVS vrouw p. 4-5) dat jullie in deze periode enkele keren hebben geprobeerd de kinderen te laten inschrijven in een school en dat u daar altijd bij was, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met uw verklaringen. Bij confrontatie stelt uw vrouw dat u soms mee was toen ze probeerde de kinderen in te schrijven in een school maar dat u de andere keren niet mee was, hetgeen in strijd is met haar verklaring dat u toen altijd mee was, en ook nog steeds niet te rijmen valt met uw verklaring dat jullie dit toen nooit nog geprobeerd hebben.

Wat het incident met de politie betreft (u werd door de politie bedreigd naar de gevangenis te moeten gaan indien u nog eens bij een vechtpartij betrokken zou geraken), verklaart u (CGVS p. 8) dat dit zich voordeed 3 dagen voor jullie vertrek naar België. Uw vrouw daarentegen meent (CGVS vrouw p. 4) dat dit voorval zich afspeelde 2 à 3 weken, misschien minder, voor jullie vertrek. Aangezien blijkens de verklaringen van uw vrouw dit incident de concrete aanleiding vormde voor jullie vlucht uit Moldavië, mag verwacht worden dat jullie meer eensluidend zijn wat betreft het moment dat dit zich voordeed. Uw vrouw stelt ook dat u toen een boete diende te betalen aan de politie maar u maakte hiervan geen melding voor het CGVS. Meer nog, u noch uw vrouw maakten bij het invullen van de Vragenlijst bij de DVZ melding van een dergelijk voorval met de politie, hetgeen logischerwijze dan ook niet bevorderlijk is voor de geloofwaardigheid ervan.

Verder haalt u aan (CGVS p. 5 & 9-10) dat u bij terugkeer in Moldavië gedurende de 10-11 maanden in Soroca geen officieel werk kon vinden en geen uitkering kreeg. U verklaart ook dat u in deze periode niet heeft geprobeerd officieel werk te vinden. Andere Roma kregen wel een uitkering van de overheid, jullie niet, u denkt dat bepaalde documenten hiertoe niet in orde waren maar u weet niet dewelke. Uw vrouw verklaart (CGVS vrouw p. 5) niet te weten of jullie er recht hadden op kindergeld. Een dergelijke desinteresse valt bezwaarlijk te rijmen met jullie aanklacht dat jullie er geen werk kregen, geen financiële hulp en dus geen inkomen hadden (zie ook jullie Vragenlijst DVZ). Uit uw verklaringen blijkt ook (CGVS p. 3-4) dat nadat jullie waren teruggekeerd uit Duitsland, jullie helemaal niet de intentie hadden om in Moldavië te proberen een duurzaam leven op te bouwen. U verklaart immers dat jullie in deze 10-11 maanden dat jullie terug in jullie eigen huis in Soroca waren, werkten om geld te bekomen zodat jullie zich een paspoort konden aanschaffen en reizen naar de E.U. Eens jullie het nodige geld hadden, bekwamen jullie 5 paspoorten voor het gezin aan een prijs van 90 à 100€ per stuk, en bus tickets aan een totale prijs van 600€ voor het ganse gezin, en kwamen jullie naar België. Nergens uit uw verklaringen blijkt aldus dat jullie fysieke integriteit of vrijheid er in gevaar waren zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat jullie het risico liepen op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

“Waar u verder aanhaalt (CGVS p. 3) dat u vreest in Moldavië te worden aangevallen als u zich laat dopen tot getuige van Jehova, moet worden vastgesteld dat u vooruit loopt op de zaken. U bent immers nog niet gedoopt en stelt zelf dat dit gegeven momenteel geen rol speelt in uw verzoek. Zelfs indien u zich laat dopen baseert u zich op loutere veronderstellingen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw geloof zou worden vervolgd. Nergens uit de informatie voorhanden op het CGVS, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat getuigen van Jehova in Moldavië het voorwerp uitmaken van een groepsvervolging. Het is ook merkwaardig dat uw man (CGVS man p. 3) verklaart dat uw religie Christen orthodox is terwijl u stelt sinds uw 14 jaar een aanhanger bent van de getuigen van Jehova.”

5.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat en rekening houdend met het kwetsbaar profiel van verzoekster, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin tonen zij aan dat zij op grond van de door hen aangevoerde asielmotieven in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De motieven van de bestreden beslissingen zijn pertinent, draagkrachtig en worden door de Raad in hun geheel overgenomen.

5.12. Waar verzoekers verwijzen naar de oorlog in Oekraïne als reden waarom zij niet zouden kunnen terugkeren naar Moldavië, tonen zij op generlei wijze aan dat er in Moldavië op heden een oorlog zou woeden en/of dat er sprake zou zijn van enige imminente militaire dreiging. In het verzoekschrift verwijzen zij naar internetartikels en stellen zij dat hieruit blijkt dat de situatie in Moldavië extreem gespannen en onstabiel is. Ze benadrukken dat in een deel van het land – de niet-erkende staat Transnistrië – is opgeroepen tot algemene mobilisatie en dat mannen tussen de 18 en 55 jaar het land niet meer mogen verlaten, dat er een reëel risico bestaat dat het conflict in Oekraïne overslaat naar Moldavië, dat als het conflict zich uitbreidt,

Moldavië direct gevaar loopt gezien de ligging dicht bij de Oekraïense grens en dat uit informatie blijkt dat Russische raketten regelmatig het grensgebied van Moldavië met Oekraïne bestoken.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze terecht aanstipt dat deze vrees louter hypothetisch is. Echter, deze vrees moet gegrond, concreet, en actueel zijn. Een louter theoretische of hypothetische aangehaalde vrees volstaat niet om een verzoek om internationale bescherming te funderen. Ook in de door verzoekers aangereikte internetartikels worden slechts hypothetische vermoedens geuit over de mogelijke impact van het militair conflict in Oekraïne op Moldavië. Derhalve tonen verzoekers niet aan dat er in hun land van herkomst sprake zou zijn van een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Evenmin tonen zij aan dat de gevolgen van de oorlog in Oekraïne in hun land en regio van herkomst van zulke aard zouden zijn dat zij aldaar louter omwille van het gegeven dat er in het buurland een oorlog woedt een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en/of b) van de Vreemdelingenwet. Het loutere gegeven dat er in de regio Transnistrië – die sinds 1992 wordt gecontroleerd door pro-Russische separatisten – een aantal granaataanvallen hebben plaatsgevonden en een algemene mobilisatie werd afgekondigd in april 2022 en dat er verschillende incidenten hebben plaatsgevonden waarbij Russische raketten zijn neergestort op het grondgebied van Moldavië, volstaat niet om hierop een ander licht te werpen.

Uit niets blijkt dat er heden in Moldavië een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5.13. De door verzoekers aangebrachte documenten (administratief dossier, map documenten) doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. De internationale paspoorten van verzoekers en van hun minderjarige kinderen, verzoekers geboorteakte en hun huwelijksakte bevatten persoonsgegevens die in deze stand van de procedure niet worden betwist. Het attest van een tewerkstellingsbureau op naam van verzoekster toont volgens de verklaringen van verzoeker (CGVS, p. 5-6) aan dat zij geen werk konden vinden omdat zij geen diploma hebben, hetgeen echter geen aanleiding kan geven om hen de internationale beschermingsstatus toe te kennen.

5.14. Waar verzoekers aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekers neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

5.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien de commissaris-generaal in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat verzoekers geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maken, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

5.16. Evenmin is het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat in casu niet het geval is.

6. Conclusie

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van

de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. Overig aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

V. HOEFNAGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

V. HOEFNAGELS